

Chuyện Của Hân

Châu Hà

Dịp Lễ Tết ở Mỹ vừa qua, đi loanh quanh trong Shopping Mall, Hân ngạc nhiên trong tiệm Macy có bán những giỏ đệm, còn gọi là giỏ cói, giỏ lác, giỏ lát. Hân bâng khuâng tự hỏi: “Đây là loại giỏ đệm mà các bà vợ miền Nam một thời thường dùng mang đồ đi thăm nuôi các ông chồng sĩ quan tù cải tạo. Chúng cũng từng cùng Hân đi thăm anh trong tù, dù ngày ấy Hân chưa hề là “bà”.

Mấy cái giỏ đệm làm Hân gợi nhớ những ngày cũ.

Anh gửi thư về từ chiến trường Đông Hà, Quảng Trị, nơi địa đầu giới tuyến của miền Nam VN:

-”Năm Mới, anh chúc Hân luôn chăm học và thi đậu. Tổng Thống Thiệu đọc chưa xong bài diễn văn đầu năm, anh đã ngủ mất tiêu. Nơi anh ở là cái Poncho (cái lều nhỏ), Hân mà chui vào cái lều này phải cúi gập người xuống, còn chị PN sẽ đi thẳng vào lều dễ dàng hơn...”

Chị PN là con gái của bác chủ quán cà phê NM ngay bên cạnh viện đại học Vạn Hạnh, gần chợ Trương Minh Giảng, chuyện của anh và Hân cũng bắt đầu từ quán này. Hân cho chị PN đọc ké thư của Hân, chị giận anh quá chừng và nói:

-”Ý nó chê ta không được cao?

Những lần về phép của anh luôn bất ngờ, ngạc nhiên không biết trước.

Chiều tan trường, ngày nào cũng vậy, dòng xe kẹt cứng khó qua. Hân cùng nhóm bạn chiều nay qua đường dễ dàng hơn. Hôm sau vào lớp, các bạn lao xao kể:

-Chiều hôm qua có ông lính rằn ri Thủy Quân Lục Chiến, giơ tay đứng giữa đường chặn dòng xe cộ cho tụi mình qua... nhỏ bạn khác nói: “Nhưng mà ổng đứng chặn xe có một lúc à...”

Hân nghe các bạn

nhao nhao kể, và tự mắc cỡ nghĩ lại chiều hôm qua, anh chạy theo chiếc xe Cady của Hân, đến ngã tư Yên Đổ và Trương Minh Giảng, vì đèn đỏ phải dừng Hân gặp anh ngừng xe bên cạnh, anh nói vội “Mai anh đi, tạm biệt nhé...”

Anh luôn là ngạc nhiên và bất chợt đối với Hân.

Lần về phép kế tiếp, anh cùng hai người bạn trên một chiếc xe Honda, ba người lính trên một cái xe, anh là người ngồi sau cùng nhẩy phóc xuống khi thấy Hân giờ chiều tan trường. Hân đang lúc đi bộ một mình. Anh bình thản đi bên Hân, còn Hân thì sợ, sợ cái sánh bước chung đôi, sợ lời dị nghị của các bạn trong xóm, vì sắp về đến xóm nhà rồi. Sợ quá, đến nỗi chiếc hài của Hân văng ra giữa đường, chân Hân lúnh quính sai nhịp bước! Anh thản nhiên ra giữa đường nhặt lại chiếc hài dùm Hân. Mồ hôi của Hân nhỏ giọt rồi. May quá, hai anh bạn vòng lại đón anh về. Anh vội vã nói;

- “Ngày mai anh đi, hết phép rồi, chúc Hân thi đậu.”

Thư gửi về, anh viết: “Anh đọc được cái lúng túng của Hân rồi, xin lỗi làm Hân sợ”. Hân nghĩ thầm, sợ thật chứ, mắc cỡ nữa, tại sao chiếc hài lại văng ra giữa đường vậy kỳ quá!

Nghĩ vậy thôi là đôi má của Hân lại đỏ bừng lên.

Hân thi đậu Tú Tài Một, mừng và báo tin cho anh, ngày gửi thư. Thùng thư bên cạnh cây xăng góc ngã tư đường, Hân cứ đứng tần ngần mãi, mắc cỡ, sợ ai đó bắt gặp Hân đang “hình như là tình yêu”.

Thư đến tay anh, thêm ngạc nhiên, anh về một ngày phép bất ngờ đúng vào ngày gia đình có bánh kem nhỏ mừng Hân thi đậu. Anh về vội chỉ để nói hai điều thôi, chúc mừng thi đậu và Hân không nên mặc cảm nhà nghèo. Ánh mắt nhìn Hân và lại vội vã đi ngay. Thư về, anh viết: “Hân nói, Hân là con số không, không là

gì cả, anh cũng vậy, anh cũng là con số không, hai chúng ta cộng lại là số tám, là cái còng, còng đời nhau lại, và sẽ có thêm bao nhiêu cái còng con con nữa...”. Đọc đến đây Hân đỏ mặt ngượng ngùng.

Thư thưa dần.

Mặt trận Hạ Lào, rồi Mùa Hè Đỏ Lửa, anh miệt mài bạc màu áo trận. Chiến trường đến hồi khốc liệt, Hân mong thư anh và Hân đọc câu thơ của ai đó: “Ta vẫn biết dân mình phiêu bạt, ta biết em mang hoài bão trong lòng, ta muốn em cùng dân tộc long đong, đừng yên ngủ suốt đời bên sách vở”.

Hân phải làm gì cho anh cho đất nước?

Với câu thơ: “Đừng yên ngủ suốt đời bên sách vở...?” Hân viết thư cho anh nhiều hơn và ôm chiếc radio nhỏ nghe tin tức từ chiến trường ngày càng khốc liệt.

Và rồi sau 1975, Sài Gòn sụp đổ. Như mọi sĩ quan của VNCH, anh vào trại tù của cộng sản.

Ngày đó, khoảng hai giờ sáng, xe lam chở Hân đến bến xe Chợ Lớn. Ông xe lam giúp Hân đem hai giỏ đệm đầy thức ăn xuống trước, hai giỏ đệm đã sẵn sàng dưới sân, Hân ngược cổ nhìn lên nóc xe lam, chờ thêm một giỏ đệm nữa. Bỗng Hân nghe tiếng chân chạy nặng nề sau lưng. Như có linh tính, Hân quay lại. Ôi, một tên trộm xách hai chiếc giỏ đệm của Hân chạy rồi kìa! Nhưng có lẽ hai giỏ đệm của Hân quá nặng, có lẽ tiếng hét của Hân quá to, nên tên trộm vội bỏ lại hai giỏ đệm và chạy thực mạng vào xóm tối.

May mắn Hân gặp được những người cùng cảnh với nhiều giỏ đệm, họ có thân nhân cùng chung trại tù với anh. Xe dò đi vào đường đất đỏ bụi mù, vượt đường dài đến Phước Long, Sông Bé, thả những người thăm tù xuống căn nhà gỗ nhỏ trống vắng giữa rừng. Phải thêm một chuyến xe nữa, chỉ chở những người thăm tù vào trại chính, xe mệt mỏi chạy qua những

đôi, những suối, qua những hàng cây lồ ô xoay quanh vùng đất đỏ. Gần đến trại tù, mưa và gió rất mạnh, nước mưa ào ào trút xuống từ trên mỏm đồi cao, cây cầu nhỏ bị những cành cây lớn văng vào đổ sập xuống, con đường vào trại tù bị chặn lối!

Ông tài xế khuyên bảy người khách trở về lại căn nhà gỗ nhỏ lúc này, chờ sáng mai mưa tạnh, và ông sẽ liên lạc với những “cai tù” xem sao. Hân muốn theo ông ta về lại căn nhà gỗ, nhưng trong nhóm sáu người còn lại không ai chịu đi. Hân sợ phải ở giữa núi rừng một mình qua đêm, đành ở lại theo nhóm..

Bảy bà, gồm cả Hân nữa, sợ trễ giờ thăm nuôi, vội vàng nhặt những cành cây to còn chắc, móc các quai giỏ đệm vào cành cây vững chắc đó, lội theo dòng nước để kịp qua bờ bên kia. Anh thanh niên còn lại hét to ngăn cản: “Các bà quay trở lại ngay, nước đang chảy mạnh, các bà sẽ bị nước mạnh chảy xiết cuốn trôi đi mất..., phải lội ngược về lại bờ bên này.

Lội nước an toàn, Hân nghĩ chắc cũng nhờ những giỏ đệm quá nặng, chắc vậy, cơn sóng nước phải chịu thua?

Nhóm người trở ngược về bờ cũ, nằm vật ra trên sườn đất đỏ. Mưa vẫn tiếp tục nặng hạt, cả nhóm được che trên đầu một cái áo che mưa, bảy người chui vào để chỉ che được bảy cái đầu, cứ ngồi như vậy suốt đêm. Trời gần sáng, những phút khó thở giữa đêm hôm đó, Hân phải lòi đầu ra ngoài áo che mưa để thở, ngạc nhiên thấy một người, rồi hai người, rồi ba người...núp sau những rặng cây um tùm gần vách đồi, họ cầm cái rựa to lắm, họ nhìn trừng trừng vào nhóm bảy bà... Sợ họ giết, sợ họ cướp những giỏ đệm, cả nhóm lấm rấm dọc kinh xin Chúa Phật che chở. May mắn, họ bỏ đi. Chắc họ là nhóm người Thượng trong rừng.

Mưa tạnh, mờ mờ sáng, những người tù phải lội qua sông bên này, vác giỏ đệm trên vai.

Về bờ bên kia, các anh còn phải đi bộ thêm một quãng xa nữa mới về đến trại tù chính. Xe đồ trở lại, nhóm thăm tù chưa được từ già những người thân, vội vàng lên xe để kịp về thành phố.

Hân vẫn còn “duyên” với những chiếc giỏ đệm, khi nghe tin anh chuyển trại tù. Lần này Hân phải đi xa lắm tận trại tù Gia Trung ở Gia Lai-KonTum. Lại thêm những chuyến xe đồ. Trên xe có các chị buôn bán hàng chuyển, các chị ăn me ngào quết trong những cái bánh tráng (bánh đa) tròn nhỏ màu vàng, các chị cắn cái bánh tráng cùng me ngào nghe rộp rộp... các chị đau bụng, xe phải ngừng nhiều lần, thời gian dài thêm ra.

Thêm một đêm ngủ trên xe, thỉnh thoảng xe ngừng cho khách vào những quán ăn bên lề đường, khách được rửa mặt lau bụi đường. Hành khách lại lục đục lên xe, các chị vẫn ồn ào, xúm nhau đánh bài cào xì phé gì đó, các chị cười lớn tiếng. Cùng các hành khách khác trên xe, Hân cũng không chớp mắt được, nhìn ra cửa kính, phải tự thốt lên...Ồ, lần đầu tiên được thấy trăng sáng to giữa biển Đại Lãnh, trăng đẹp và buồn quá đối với Hân lúc này, biển và trăng làm Hân xúc động vô cùng.

Trời sáng hẳn, xe đồ tăng tốc độ vào đèo An Khê, nhìn xa xa trên khúc đèo cao kia có chiếc xe đồ đang trên đó, lát nữa xe của Hân đang ngồi đây cũng sẽ lên đến đó, xe lên cao rồi xe lại đổ dốc đèo ngoằn ngoèo, cảnh đèo quanh co làm Hân sợ. Xe đang đổ dốc, các chị buôn hàng chuyển muốn xe ngừng vì đau bụng. Chao ơi, anh lơ xe nhảy phóng ra khỏi xe, xe chậm lại và ngừng hẳn. Anh xe lơ cầm sẵn khúc gỗ to dài chặn cái bánh xe đằng trước lại. Nhìn cảnh này Hân thêm hãi hùng, thêm sợ.

Đến gần cuối dốc đèo, xe ngừng, chỉ có mình Hân cùng những giỏ đệm xuống xe. Trại tù Gia Trung ở đầu tuốt trong rừng sâu, nhìn ba

Thủy Quân Lục Chiến

giỏ đệm những người “bạn” thân của riêng Hân. Làm sao bây giờ? Làm sao để xách, để vác hết các “bạn” vào đến nơi, vì đường bộ còn xa lắm. Hân phải ôm một giỏ trước, khi mệt Hân để giỏ xuống, quay lại giỏ thứ hai, rồi thứ ba. Từng đoạn, từng đoạn, cứ tiếp tục như thế, đến giỏ đệm thứ ba là gió núi bắt đầu lạnh ban chiều.

Nhà thăm nuôi tại K1 trại tù Gia Trung. Cái bàn gỗ hình chữ nhật, dài khoảng bốn mét, anh và Hân ngồi đối diện, cai tù công an ngồi giữa phòng. Nói gì được với anh trong hoàn cảnh này. Nhìn anh người tù khốn khó, ánh mắt anh vẫn giữ bình tĩnh cam chịu.

Khi Hân ôm những giỏ đệm đến gần tay anh, cai tù lạnh lùng lớn tiếng ra lệnh cho Hân đem từng món ra khỏi giỏ. Hân nghĩ chắc hẳn muốn khám xét gì đây? Đã khám ở ngoài cổng chính rồi mà? Gã cai tù đột ngột nói: “Ngừng”, không được đưa thêm gì nữa, vì người tù đang bị kỷ luật. Anh chỉ có được vài thức ăn mà Hân “vô tình” không biết trước để chọn đưa anh.

Ánh mắt của anh và Hân muốn rục rủa, nhưng rồi cũng đành phải dụi lại, chịu đựng. Cả anh lẫn Hân đều đang như cá trên thớt của “kẻ chiến thắng hợm hĩnh”. Phải “né” phải nhịn, nhưng không tuyệt vọng đâu, phải không anh, Hân thầm nghĩ như vậy.

Anh đã bị đưa lại vào trại tù. Chiều rồi, Hân phải ngồi lại ở nhà thăm nuôi đó chờ sáng. Anh và Hân đang cùng chung một mảng trời tưởng chừng là vô vọng.

Sáng hôm sau, thêm khách thăm nuôi, Hân phải ngồi đó để chứng kiến cảnh người tù gầy một chân cùng đôi nặng, tiếng khóc của vợ con rồi sau đó là chiếc giỏ đệm trên vai khập khiễng vào nơi không bản án cho người tù.

Rời khỏi trại tù, ra được ngoài lộ, đạp xe đi được một đoạn rồi bị bỏ nhưng không còn chuyến xe nào để về. Đành cùng nhóm người thăm nuôi hôm qua, tất cả phải ngủ lại ở nhà

trợ gần bến xe Pleiku.

Chiều tối hôm sau, có chuyến xe lúc 9 giờ. Đường về, xe lao vào đèo An Khê tối om. Bà già thăm con cùng trại tù, bà ngồi hàng ghế cạnh bên Hân, bà đang lẩn tràng hạt cầu nguyện, Hân nhắm mắt cầu nguyện. Hân sợ vì đã thấy cảnh đèo quanh co vào ban ngày.

Xe dừng ở ga Diêu Trì, Quy Nhơn vào khoảng trưa hôm sau. Không thể nào mua được vé xe lửa. Cùng nhóm người, Hân phải ngủ bụi qua đêm trước sân những căn nhà gỗ gần sân ga. Đêm nghe tiếng kêu cứu cướp...cướp... tên cướp nhảy ngang qua đầu Hân. Sáng ra, bằng mọi cách Hân phải mua cho được vé xe lửa. Hân soạn lại những thức ăn trong ba giỏ đệm, tìm những thức ăn khô còn giữ được lâu để dành cho lần thăm kế tiếp, gom vào một giỏ. Hai giỏ đệm còn lại, bạn đồng hành cùng Hân được đổi một vé tàu “chợ đen “ và Hân phải đưa thêm ít tiền nữa.

Gần sân ga, nhìn thẳng bé cầm mấy bàn chải đánh răng có sẵn kem đánh răng, rao to: “Cho mượn bàn chải đánh răng đây...”. Hân ngạc nhiên, tưởng thằng bé giỡn chơi, ai dè, Hân thấy có người đưa tiền cho nó rồi họ vào một góc sân nhếch nhác có vòi nước công cộng và họ xúc miệng đánh răng xong, trả lại bàn chải răng cho thằng bé.

Tiếng còi tàu, tiếng lao xao nhiều người lên tàu, Hân chợt tỉnh leo lên xe lửa. Trên toa xe lửa, người và người chen chúc. Hân không nhớ được là phải ngủ trên tàu bao lâu nữa mới về đến sân ga Bình Triệu, Sài Gòn.

Về nhà, Hân còn lại chiếc giỏ đệm làm bạn chờ ngày anh về hay chờ thêm lần thăm nuôi nữa? Ngày đó, Hân chỉ biết chờ và chờ. Sau 8 năm chờ đợi, thêm mấy lần thăm nuôi, rồi cũng đến ngày anh trở về.

Khi Hân loan báo lễ cưới, các đồng nghiệp dạy cùng trường ai cũng ngạc nhiên, thấy Hân

lâu lâu mang giỏ đệm đi thăm tù, cứ tưởng Hân đã là vợ. Hai bà sui gia ra chùa tìm thầy xem tuổi xấu tốt của anh và Hân. Hân nghĩ lẽ ông thầy nói hai tuổi không hợp, không thể đến với nhau...? Đến tình cảnh này, sau tám năm đợi chờ mà hai bà sui còn đi xem bói?

Anh ra chùa hù ông thầy và nói: “Thầy ơi, Dẫn Thân Tỵ Hợi tứ thành thương...chứ không có cái vụ tứ hành xung nha thầy...” Thế là hai bà sui được thầy mời đến, để thầy nói lại cho rõ theo ý anh: “Dẫn Thân Tỵ Hợi Tứ Thành Thương”.

Anh và Hân giờ không còn trẻ, đang hưởng tuổi già về hưu nơi xứ người, nước Mỹ

là quê hương, vui với con cháu, anh vẫn vui cùng đồng đội năm xưa. Hằng năm mỗi khi có đại hội của Binh Chủng TQLC, dù gần dù xa, anh đều hối thúc Hân chuẩn bị lên đường, vì ở đó có đồng đội Pháo Binh cũ, chiến trường xưa làm anh trẻ lại, các anh “nổ” như những trái đạn 105 từng trảng lên đầu địch, nhiều khi anh say “men” chiến thắng mà quên cả “bà già” Hân đang ở bên cạnh lo lắng cho sức khỏe của anh ở tuổi xế chiều.

Bao năm đã qua, một ngày bỗng thấy lại cái giỏ đệm, giỏ lát treo bán ngay trong mall. Có phải chúng tôi từ Việt Nam quê cũ?

PB Châu Hà

Law Offices Of	
MICHAEL J.PONCE	
<i>Immigration Services</i>	<i>Dịch Vụ Bảo Lãnh</i>
<i>Livingg & Wills</i>	<i>Di Chúc</i>
<i>Simple Divorce</i>	<i>Ly Dị</i>
<i>Bankruptcy</i>	<i>Khai Phá Sản</i>
ANDY NGHI LE ADMINISTRATOR	
Khai Thuếáoât 10% Tham khấu miễn phí	
9963 E. Garvey Ave, Ste.126 South El Monte, CA 91733 Email: NGHILE@Yahoo.com	Cell: (626) 523-3683 Tel: (626) 575-5878 Fax: (626) 575-5885